

РЕШЕНИЕ

№ 7346

гр. София, 07.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **7120** по описа за **2021** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при 06 Районно управление, СДВР, чрез юрисконсулт Г., против Решение от 11.01.2021г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 21-ри състав по НАХД №13487/2019г., с което е отменена Заповед за задържане на лице с рег. № 1440 от 30.06.2019г., издадена от полицейски орган при 06 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 вр. чл. 345 от НПК Д. Д. Р. е задържан за срок от 24 часа.

Решението се обжалва, като неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон. От съда се иска да отмени обжалвания съдебен акт, като постанови нов, с който да потвърди издадената заповед за задържане. Представени са писмени бележки, направено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – Д. Д. Р., чрез адв. Р., в писмен отговор и в становище с вх. № 34860/15.10.2021г. оспорва касационната жалба. Иска от съда да постанови съдебен акт, с който да остави в сила решението на СРС, алтернативно да отправи преюдициално запитване до СЕС. Претендира разноски, съгласно представен списък. Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Д..

По същество излага становище за неоснователност на касационната жалба и моли съда да остави в сила решението на Софийски районен съд като правилно и законосъобразно. Счита искането за отправяне на преюдициално запитване до СЕС за неоснователно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, X-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо и за правилно, издадено в съответствие с материалния закон.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

С решение от 11.01.2021г. по НАХД № 13487/2019г. Софийски районен съд, НО, 21-ри състав е отменил Заповед за задържане на лице с рег. № 1440/30.06.2019 г., издадена от полицейски орган при 06 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 вр. чл. 345 от НПК Д. Д. Р. е задържан за срок от 24 часа.

За да отмени оспорения административен акт, съдът е приел, че заповедта е издадена в нарушение на чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

Настоящата касационна инстанция споделя изводите на въззивния съд. Заповедта е издадена в нарушение на изискванията за форма, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 2 - т. 5 от АПК.

Относно изискванията за форма и съдържание на оспорената заповед се установява, че тя не съдържа фактически основания за задържането, съгласно нормата на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. Цитирането на приложимата норма на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР не е достатъчно, за да се приеме, че са спазени изискванията на закона. В заповедта е посочено само и единствено „чл. 325 от НК“, което не представлява фактическо основание за задържането. От тези мотиви не става ясно въз основа на какви факти и обстоятелства административният орган е направил обосновано предположение, че лицето е извършило престъпление или е съпричастно към извършването на такова. В мотивите на акта административният орган не е направил препращане към ДП № 1474/2019 г. по описа на 06 РУ - СДВР, поради което представените доказателства не могат да запълнят липсата на мотиви.

Предвид липсата на конкретни обстоятелства, които са обосנוвали задържането, настоящият съдебен състав изцяло споделя изводите на СРС, че актът е издаден в противоречие с материалния закон. Следва да се има предвид, че по реда на чл. 72, ал. 1, т.1 от ЗМВР, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. За целта е достатъчно да има данни за извършено престъпление. В случая данни, че Д. Д. Р. е имал съпричастност в извършването на престъпление по чл. 325 НК не са установени.

Оспорената заповед е издадена в нарушение и на чл. 6 АПК. Целта на задържането по чл. 72, ал.1, т.1 ЗМВР е да се предотврати възможността лицето да извърши

престъпление или да се укрие. Оспорената заповед не съответства на посочените цели. В тази връзка полицейското задържане задължително трябва да е обосновано с конкретни факти, които да сочат връзка между задържания и конкретното извършено правонарушение, каквито в разглеждания случай не са налице.

Решението е правилно постановено. СРС е изяснил релевантните за спора факти и е приложил правилно материалния закон. Не са налице са сочените в жалбата касационни основания по чл. 209, т. 3 АПК.

Съгласно нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. В чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, изрично е предвидено, че заповедта следва да съдържа фактическите и правни основания за задържането. Това е в пряка връзка и с решението от 24 юни 2014 г. на ЕСПЧ по делото П. и П. срещу България по жалби № 50027/08 и № 50781/09, според което чл. 5, § 1, б. „с“ (буква „в“) от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи изисква лицето да е задържано по „обосновано подозрение“, че е извършило престъпление и че такова подозрение не може да бъде общо и абстрактно (параграф 46). Поради това задържането следва да бъде обосновано с конкретни данни за извършване на престъпление от съответното лице или данни за съпричастност на лицето към извършването на конкретно престъпление.

В случая заповедта не отговаря на изискванията по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, тъй като съдържа бланкетно изявление на органа, че има данни за извършено престъпление – такова по чл. 325 от НК. Тези мотиви не обосновават данни за участие на Д. Д. Р. в извършването на каквото и да било престъпление, което да е наложило задържането му срок от 24 часа. При липсата на конкретни фактически основания, следва изводът, че не се установяват материалноправните предпоставки по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и наложената принудителна административна мярка не съответства на предвидените от закона цели - предотвратяване извършването на престъпление или укриване на дееца. Изложените в касационната жалба подробни съображения относно наличието на фактически основания в акта за задържане и наличието на данни за извършено от задържаното лице престъпление са недоказани.

При тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно и следва да бъде оставено в сила.

По отношение на искането за отпращане на преюдициално запитване, настоящият съдебен състав намира същото за неоснователно. Смисълът на разпоредбите на чл. 8, §1 и чл. 6, §2, както и на чл. 4, §1 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство е ясен и не се нуждае от тълкуване. Няма национална правна уредба относно мотивите на заповедта за задържане, която да противоречи на цитираните норми. Текстовете на директивата относно правата на задържаните лица имат значение и смисъл, който не буди съмнение при прилагането им.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400.00 лв. на основание чл.8, ал.2, т.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, X-ти Касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТВХЪРЛЯ като неоснователно искането на Д. Д. Р. за отправяне на преюдициално запитване до СЕС.

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 11.01.2021г. на Софийски районен съд, НО, 21 състав по НАХД № 13487/2019 г., с което е отменена Заповед за задържане на лице с рег.№ 1440 от 30.06.2019г., издадена от полицейски орган при 06 РУ-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 вр. чл. 345 от НПК Д. Д. Р. е задържан за срок от 24 часа.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи – МВР да заплати на Д. Д. Р., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [населено място], [улица], със съдебен адрес: [населено място], [улица], сумата от 400.00 /четирисотин/ лева, представляваща съдебно - деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.